

JULIUS EVOLA

A HÉROSZOK ALKONYA¹

A „Nyugatiak” világában a háború és az újrafegyverkezés újfent a címlapokra kerül. A hadjáratokat szentesítő propaganda a jól ismert kibúvók használatával együtt egy túlradó folyamra emlékeztet. Itt nem mehetünk bele érdemben konkrét kérdésekbe, amelyek specifikus érdeklődésünkre vonatkoznak, hanem valami sokkal egyetemesebbre utalunk, amely épp a háború fogalmát érinti a belső ellentmondások egyikének fényében, amik megrendítik az úgynevezett „Nyugat” alapjait.

A „háborús potenciált” hibásan fogják fel – amely technicista eltévelyedésre már többen rámutattak –, miszerint majdnem kizárólag a fegyverek és a fegyverkezés, a speciális ipari-technikai felszerelések és hasonlók mértéke szerint tekintenek az ember értékére. Olyan durva kifejezés vált megszokottá a katonai szakirodalomban, mint a pusztá „*emberanyag*”. Ezt a technicista hibát már sokan kárhoztatták. Az emberek minősége és *szelleme*, akiknek a fegyvereket, a támadás és rombolás eszközeit adják, a „háborús potenciál” alapvető elemét képviselte, képviseli és mindig is képviselni fogja. Nem lehet semmilyen mozgósítás „totális”, ha az emberi tettek adott szintjén nincs meg a szellem és az elhivatottság, amely elengedhetetlen a próbatételek hatalmasságához és szükséges a konfrontációhoz.

De hogy állnak most a dolgok e szempontból a demokrácia világában? Ma az emberiséget harmadszorra akarják háborúba vezetni a „háború a háború ellen” nevében. Azt kívánják, hogy a támadó, miközben támad, egyidejűleg egy olyan folyamatban vegyen részt, ami a támadás ellen lép fel. Hősiességet követelnek, miközben a legmagasabb ideának a pacifizmust kiáltják ki. Harciasságot vár-

¹ Első megjelenés in: *Meridiano d'Italia*, 1950. október 1. A fordítás forrása: Julius Evola: *Metafisica della guerra*, Padova, 2001, 163–166. o.

nak el, miközben a harcost az agresszorral és a bűnözővel tekintik egyenértékűnek. A „jogos háború” erkölcsiségét egy nagyszabású rendőrségi művelet moralitására alacsonyítják le, a harci szellem pedig azok szintjére süllyed, akik kétségbeesetten önmagukat kénytelenek oltalmazni.

A POLGÁRI IDEÁL

Közelítsük meg mélyebben a kérdést. Kinek a nevében kellene a „nyugati tömb” emberének kimenni a harctérre, és szembesülni a halállal? Nyilvánvaló képtelenség lenne, hogy a polgári ideál, a gondosan fenntartott létezés „biztonsága” nevében, ami irtózik a kockázattól, amely az emberállat mindenki számára könnyen elérhető maximális *kényelmével* csábít. Kevesen lesznek, akik annyira megtévesztettek, hogy szívesen feláldoznák magukat mindennek a biztosításáért a jövő generációi számára. Néhányan további lehetőségeket keresnek majd, hogy másokat kényszerítsenek harcra maguk helyett a humanitarizmus, a dicsőség és hazaszeretet szép szavainak indítékaival. Ettől eltekintve az ember egy ilyen világban csakis a *saját bőréért* fog harcolni.

A saját bőr malapartei értelemben:²

„A bőr nem lehet az, ami bizonyosság, ami tagadhatatlan vagy ami kétségen felül áll. Nem harcolhatunk többé a becsületért, a szabadságért vagy az igazságért. Amiért harcolunk, az a mocskos bőr. Ti el sem tudjátok képzelni, hogy micsoda »hőstettek« és aljasságokra képes az ember azért, hogy mentse a bőrét.”

Ha valaki a demokratikus világ számára akar a látszatokon túl hűségesküt tenni, azt e szavakba zárva találja. A szavakon és hazugságokon túl csakis ezek a „hitvallások” azok, amelyekkel képes szellemi fegyverzettel ellátni a hadseregét. Keresztesként felkelnek a kommunista fenyegetéssel szemben, de csak a fizikai ter-

² Curzio Malaparte olasz író (1898–1957) *La Pelle* című műve 1949-ben jelent meg. (A fordítók megjegyzése.)

ror miatt, bőrük féltése vagy a babbitti³ eszme, a polgári biztonság tétova ijedezése vagy a szabványosított és domesztikált emberállat civilizációja miatt, aki eszik és párizik, és akinek horizontja a *Reader's Digesten*, Hollywoodon és a sportarénákon nem terjed túl.

Így annak, ami alapvetően antiheroikus, a szorongás komplexumán keresztül kell harcosokat támasztania a „nyugat védelmében”. Miután a *valóban* nyugati lélek mélységesen demoralizált lett, miután az Állam, a hierarchia és a virilis szolidaritás, a harcok és a háború tekintetében megalázták és megszegyenítették, felhangzotak az antibolsevista keresztes hadjárat kürtjei.

LESZÁMOLÁS AZ ILLÚZIÓKKAL

Azzal a „morállal” kapcsolatban, amelyet az ilyesféle kifejezések képesek fenntartani, és amelyet az ipari mozgósítás atombombákkal, repülő szupererődökkel, szuperszonikus vadászgépekkel és hasonlókkal sem képes pótolni, végső soron nem lehet túl sok illúziónk. Egyedül ezekkel az *atout*-kal jelenítette meg magát a „nyugati” világ egy lehetséges harmadik világégés vásznán, miután összezúzott és megsértett mindent, ami Európában és a Távol-Keleten még autentikus tradicionális harciasságként fennmaradt.

Az ellenkező oldalon pedig olyan erők állnak, amelyek egyesítik a technikai apparátust a fanatizmus, a sötét és vad eltökéltség, az egyéni élet megvetésének elementáris erejével, olyan tömegektől táplálva, amelyeket saját ősi tradíciója vagy a kollektivisztikus ideológia betörése miatt kevésbé tart össze ennek az életnek a köteléke. Ez az áradat az, amely nemcsak a vörös Keletről ered, hanem sokkal inkább egy fertőzött és fêkevesztett Ázsia felől is fel fog támadni.

³ Sinclair Lewis: *Babbitt* (1922). Magyarul 1926-ban jelent meg Kelen Ferenc fordításában. Az író, regényében az amerikai polgári ideál szatirikus korrajzát jeleníti meg egy átlagos amerikai üzletember életvitelén keresztül. (A fordítók megjegyzése)

Míg ezen barbár és elemi kitörés ellen szükséges lenne megerősíteni – talán azokig a szintekig is elmenően, amik majdhogynem ismeretlenek a nyugati ember számára – egy heroikus életfelfogást, itt a „Nyugat” világának háborús technikai apparátusa mögött nem uralkodik egyéb, mint egy puha és artikulálatlan szubsztancia – a bőr kultusza, a „biztonság” mítosza és a „háborúval a háború ellen”; egy hosszú, kényelmes, garantáltan „demokratikus” élet ideálja, mindezt inkább előnyben részesítve azzal szemben, ami képes lenne megragadni az élet és halál közötti határhelyzeteket, és lényegi egységbe emelni a kockázattal teli életet.

Mégis, lesznek olyanok, akik ellenvetést tesznek a történetek után, miszerint elég a „militarizmusból” és háborúskodásból; továbbá nem feledkezhetünk meg arról, amit egy „totális háború” jelent. Addig is, a militarizmust félretehjük, mivel egy heroikus, (nem szükségszerűen háborús) elképzelésnek csupán a mellékterméke, és ezek összekeverése épp a „demokratikus” propaganda eszközei közé tartozik, amely most saját pártolói ellen fordul. A többiek számára a válasz talán az lesz, hogy sajnos nincs meg a választás szabadsága. A mozgásban lévő erők nem valószínű, hogy megtorpannak (általánosságban, nem az éppen zajló koreai háború következményeként), és csak egy út marad, ahogy a hinduk mondják: meglövegolni a tigrist.

Európa egyik legelismertebb kortárs szerzője⁴ olyan dolgokat írt a modern háborúról, aminek tapasztalatát alaposan és aktívan élte át (önkéntes volt, tizennyolc alkalommal sebesült meg, és a bátorságért adományozott legmagasabb német kitüntetésben részesült), amelyek értéke az eljövendő korokban egyre nyilvánvalóbb lesz. Ő mondta, hogy a modern ember, megteremtve és felhasználva a technika világát, egy olyan váltót írt alá, amiért most kell megfizetnie. Teremtménye, a technika, ellene fordul, eszközzé változtatja és pusztulással fenyegeti. Ez lényegében a modern háborúban, mint az anyag totális, elementáris és könyörtelen háborújában testesült

⁴ Ernst Jünger (1895–1998). (A fordítók megjegyzése.)

meg. Más nem tud megmérkőzni ezzel az erővel, és nem talál választ erre a kihívásra, csak az, aki önmagában fel tud tárni egy mostanáig nem is sejtett spirituális dimenziót, ráébredve a végső és lényegét tekintve heroikus lehetőségre. Ez a lehetőség, miközben többé nem lehet tekintettel a személyre, mégis azt nyújtja, amire a szerző mint „abszolút személyre” hivatkozott, és ez a fogalom igazolja az egész tapasztalatot.

Mást nem lehet mondani. Ez végül is a játszma pozitívumát jelentheti a kitüntetetten kvalifikált férfiak számára, azon a ponton, ahol a játszmát elfogadják és felvállalják. Aránytalansága negatív irányban, a tiszta pusztítás vonatkozásában félelmetes és infernalis lehet. A modern ember számára egyéb választás nem adatott, hiszen ő maga saját végzetének megalkotója, amelynek arculatát manapság kell felismernie.

Azonban egyelőre nem szükséges mértéken felül időznünk ilyen kilátásoknál. Továbbá mindaz, amit elmondtunk, nem egy bizonyos nemzetet és nem is a jelen helyzetet érinti. Mindez arra a pillanatra vonatkozik, amikor a dolgok szükségképpen komollyá válnak, nem egyszerűen a polgári, kapitalista világ érdekei szerint; és arra vonatkozik, hogy mit kell majd világosan felismerniük ama férfiaknak, akik még tudják, hogyan kell megtörhetetlen blokkba tömörülniük.

Fordította: Hertelendy Edina és Németh Bálint